

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Debatten har her til sidst drejet sig om, hvorvidt de psykisk syge kunne lukkes ud til ingenting. Fru Lone Dybkjær sagde noget om, at de mennesker, der behandlede dem, jo ikke kunne tage sig videre af dem. Drejer det sig om besparelser i amterne, eller har man nogle teorier om, at vi alle skal være ens? Må de, der har psykiske problemer, ikke have dem? Skal de være ligesom »normale«? Det kan vi sætte i gåseøjne, for hvem er normal? Så giver man mere eller mindre direkte nogle læger næsten et påbud om, at man nu nedlægger så og så mange pladser, og de, der ikke er plads til, bliver lukket ud. Problemet har man så lagt over til kommunerne, hvoraf nogle efter bedste evne forsøger at tage det op, mens andre ikke gør det.

Prisen betales af nogle psykisk syge, som er en stor belastning for deres familie og andre. Det er da selvfølgelig særdeles godt at have nogle kontaktpersoner, men hvad skal de stille op over for de massive problemer, der opstår, når en eller flere henvender sig? Kan man skaffe dem en bolig? Kan man skaffe dem et værested? Skal man have så megen tid til sin rådighed, altså være uden arbejde, at man kan tage sig af dem både dag og nat? Der er virkelig mange problemer i det.

Vi er i Kristeligt Folkeparti meget åbne over for, at der skal være nogle kontaktpersoner at tale med, men så skal vi også give disse kontaktpersoner nogle redskaber.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg vil gerne sige til fru Lone Dybkjær, at jeg forestillede mig ikke, det var de samme mennesker, men naturligvis en anden gruppe mennesker, der skulle følge sagen op.

Det, der for mig er afgørende, er, at det er samme system, der har ansvaret. I dag er det sådan, at hospitalssystemet bare udskriver uden at tænke på, hvad der foregår bagefter. Hvis det lå under samme hat, ville man sige: Der skal være den institutionsplads, der skal være det bofællesskab, der skal være den mulighed for den pågældende. Det var det, jeg forestillede mig; ikke at det skulle være de samme mennesker.

I øvrigt er jeg meget åben og positiv over for tanken om en kontaktperson. Så vil jeg bare bede om, om vi i fællesskab kunne udvide tanken til at overveje, om det, man nu har gennemført i Københavns Amt, nemlig en psykiatriambulance, altså en psykiatrisk lægevagt, også kunne komme med ind i diskussionen. Det hjælper nemlig nogle af dem, der bor alene, og som egentlig godt kan bo alene, hvis de får den støtte, at de i krisesituationer hurtigt kan få hjælp. Når det er interessant i denne debat, er det selvfølgelig af den grund, at hvis man flere gange har smadret sin lejlighed og ryger ud af den, så er hjemløsheden det næste skridt på vejen. Det problem kunne man måske løse på denne måde. Så hvis vi kan se på kontaktpersoner og psykiatriambulancer samtidig, vil jeg være glad og lykkelig.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Jeg vil gerne starte med at sige tak for en god debat. Den har virkelig vist, at dette er et emne, der interesserer alle partier her i Folketinget. Talerne har tacklet emnet med forskellige indgangsvinkler, og på den måde har vi virkelig fået en nuanceret debat.

Der har været nogle ting, der tydeligt er gået igen fra starten af debatten. Det er spørgsmålet om boliger og boligpolitikken, og hvordan den kunne tilrettelægges. Så har man været inde på det frivillige arbejde kontra det offentliges ansvar, sammenhængen i tingene, og vi har set på spørgsmålet om kontaktpersoner, hvilket jo nok specielt ligger inden for området psykisk syge.

Vi har også erkendt, at der konstant sker en ændring i vores samfund. Det er ikke stationært, det er mindre stationært i dag, end det var for 20 år siden, og det gør, at familiernes situation i dag er fuldstændig anderledes, end den var tidligere. Så det er ikke bare et spørgsmål om det enkelte menneske, det er i høj grad også et spørgsmål om, hvorvidt der er en sammenhæng i familiens situation og en sammenhæng, hvori der også er plads til vores børn. Også dette er kommet frem under indlæggene her. Ligeledes ved vi, at den alt for store arbejdsløshed, som vi har, også har indflydelse på dette problem.

Hvad angår boligområdet, mener jeg, det er vigtigt, at vi får gjort nogle forsøg, så vi kan få afprøvet nogle nye boligformer. Det kan være,